

които е стъкмена дрехата на пролѣтъта? Не! Не сж вуали това, не е димъ, а пàри, които земята изпуска, като залива съ своето пролѣтно дихание Божия свѣтъ.

Ние скитаме изъ полетата и не можемъ да разберемъ насъ ли люлѣе нѣщо, или самитѣ тѣ се люлѣятъ, обхванати отъ младежки смѣхъ. . . И може би отъ това е тѣй гъстъ аромата на тревитѣ, на цвѣтията, на земята. . . А погледнете тръносливката — не е ли и тя набѣбнала? Струва ви се, че ще се пукне кожицата ѝ отъ напрѣла луда мязга. . . По нея сж накацали множество пжпки и сякашъ не сж това пжпки, а очи, които гледатъ, смѣятъ се и се радватъ. . .

Навсѣкжде мязга, мирисъ на трѣва, на земя, на цвѣтя. . . Азъ видѣхъ какъ отъ майката джга се откъснаха цвѣтоветѣ и накацахъ по тревитѣ, цвѣтията и дрѣвчетата.

Ето защо е тѣй пѣстра пролѣтъта!

— Фу-у-у-у! — пѣе вѣтрѣтъ и носи на крилетѣ си птичкитѣ, които цвѣрчатъ съ своитѣ златни човчици и разправятъ, разправятъ безъ край. . .

— Хайде на екскурзия! — се провикватъ приятелитѣ.

— Хайде, утре рано!

— Хайде!

— Хайде!

Чакайте сега и замлъкнете, а само гледайте. Тамъ, онова на западъ, не е пожаръ, не сж златни планини! Не! Тамъ е домѣтъ на слънцето. То се вече прибира, за да спи. Каква хубава нощъ пристжпя!

Но ето, че нощъта превалѣ. Торбитѣ пълни ли сж? Тоягитѣ приготвени ли сж? Добре, хайде!

Още тъмно, а ние сме поели пжтя къмъ село Красенъ, на разходка. Бодри, пѣющи и викащи.

Ето, това се казва пролѣтъ. Тя вѣрви съ насъ, а около нея цвѣтията все така пѣятъ, танцуватъ и се кискатъ.

Добри Немировъ

